

§ 239.

Egtefæller kunne ikke føres som Vidner imod hinanden i Sager, i hvilke Straffen maa falde ud til Bøder.

Ei heller kunne Sagførere føres som Vidner angaaende det, som er dem betroet af Personer med Hensyn til den Sag, de forsvare for dem, eller af Personer, som, efter at Sag er reist, have henvendt sig til dem om at paatage sig Forsvaret og i denne Anledning gjort dem Meddelelser, selv om vedkommende Sagfører ikke har villet paatage sig Forsvaret.

§ 240.

Intet Vidne er pligtigt at besvare noget Spørgsmaal, naar Svaret vil kunne benyttes mod Vidnet selv som Bevis for en Forbrydelse.

§ 241.

Formanden forebygger, at Vidnet besvarer Spørgsmaal, hvis Besvarelse kunde have statsfarlige Følger. Ansees Besvarelsen af væsentlig Betydning for Sagens Dplysning, kan han udsætte Sagen, forsaavidt det kan forventes, at Hindringen for Besvarelsen vil bortfalde; dog kan Sagen ikke af den Grund udsættes længere end til den næste Retssamling.

§ 242.

Et Vidne maa kun afgive Forklaring om saadanne Begivenheder og Forhold, hvorom det selv har personlig Kundskab, hvorimod det ikke kan tilstedes samme at forklare om Noget, der kun støtter sig til, hvad Vidnet har hørt af Andre, medmindre det, der skal oplyses, netop angaaer et Udsagn af en Anden eller et Rygte eller den almindelige Dom om visse Forhold eller visse Personer.

§ 243.

Naar en Person, mod hvem en Forbrydelse er begaaet, der har havt hans Død til Følge, paa Dodsleiet med fuld Bevidsthed om den umiddelbare Livsfare, hvori han er, har afgivet Forklaring om Maaden, hvorpaa Forbrydelsen er udøvet, og de dermed forbundne Omstændigheder, kan det tilstedes den, til hvem saadan

Forklaring er afgivet, at aflægge Vidnesbyrd herom. Er Forklaringen strax nedskreven, skal den saaledes forfattede Optegnelse fremlægges i Retten. Ingen kan imidlertid sælbes paa Grund af et saadant Vidnesbyrd, medmindre dette bestræfs ved andre under Sagen fremkomne Dplysninger.

§ 244.

Spørgsmaal til et Vidne maa ikke stilles saaledes, at det, der skal bevises, forudsættes som givet, eller at Svaret lægges Vidnet i Munden.

§ 245.

Vidnet maa ikke svare ved at oplæse nedskrevne Optegnelser; dog kan det eftersee saadanne, men skal da opgive, af hvem og i hvilket Stæde de ere affattede.

Benyttelse af Optegnelser, der hidrøre fra Noget, der er optraadt i Sagen, tilstedes ikke.

§ 246.

Ingen kan sælbes efter eet Vidnes Forklaring, naar samme staaer i Strid med de iøvrigt under Sagen tilveiebragte Dplysninger. Ei heller kan Noget dømmes paa Grund af en Medskyldigs Udsagn, naar dette ikke bestræfs ved andre under Sagen oplyste Omstændigheder.

§ 247.

Som Syns- og Skjønsmænd kunne kun kaldes Personer, som ifølge deres Stilling eller sædvanlige Bestjæftigelse kunne antages at have den særegne Indsigt, der udfordres til at besvare de dem forelagte Spørgsmaal. Et lægevidenskabeligt Skjøn kan kun afgives af til Lægepraxis Berettigede, og i Reglen bør offentligt ansatte Læger kaldes. Sammenligning af Haandskrifter eller Bedømmelse af fordrøiede Haandskrifter bør i fornødent Fald foretages af Mand, som ifølge deres Stilling have havt særlig Leilighed til at skjelne imellem forskellige Haandskrifter, eller hvor der er Spørgsmaal, om Noget er skrevet af den Anklagede, af Mand, som have havt særlig Leilighed til at blive bekendte med hans Haandskrift.